

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Iesu Siculi
Caltanisettensis, In Alma Vniversitate nobilis Civitatis
Messanæ, Theologiæ Primarij Professoris. Explicatio
Decalogi Duabus distincta partibus**

In qua omnes ferè conscientiæ casus, ad decem Præcepta pertinentes,
mira brevitate, claritate, & quantum licet, benignitate declarantur

Continens sex Libros posteriores in Decalogum, id est, expositionem
præceptorum secundæ tabulæ

Tamburini, Tommaso

Monachii, Anno M.DC.LIX.

Religioso invitato ad convivium, & de acceptante res comestibiles â
seculari, num. 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39995

8. Denique illud, quod sentit Sanchez, peccari mortaliter à Religioso, si is acceptet, exerceat fine licentia ejusmodi officium, sic temporo, ut esse licite non possit executor testamenti universalis in eo testamento, seu quacumque ultima voluntate, in qua multæ lites sunt protrahendæ, multa peragenda, quæ non congruunt Religioso (id quod tamen, an sit mortale, quando negotia non sunt graviter indigna Religioso, religionemque infamantia, nolo decernere.) at vero si gravis indignitas absit, ac negotia sint pauca, modicè scilicet a vertentia Religiosum à cultu divino, ut v. g. si Misse essent ad voluntatem testatoris, vel pecunia ad opera pia distribuendæ, persuadere mihi nequeo, peccatum mortale committi. Ratio est, primo, quia facile superioris tacitam licentiam in rebus his, præseruum pijs, adesse censendum est; quo paeto, ne venialis quidem culpa commitetur: Secundo, quia tunc ejusmodi executione non valde Religiosum abduceret ab applicatione ad divina; id quod intendunt in prædicta prohibitione sacræ leges: tertio, quia video, sine scrupulo Religiosos ijs distributionibus pijs, vel parvæ occupationis intermiseri; tunc appareat, in his sacros illos textus non esse usu receptos, vel jam esse abrogatos: quartò denique, quia hæc cum sit odiosa prohibitiō, non est extendenda, sed restringenda ad executorem universalem, ac propriè dictum executorem, non vero ad eum, qui unam, vel alteram testatoris dispositionem executioni mandandam curat

*De Religioso invitato ad convivium, &
de acceptante res comedibiles
à seculari.*

9. Ex eo capite, quod paupertate nequam ultima voluntate, in qua gat Religioso usum independentem rei temporalis, qui fit in ipsius Religiosi commodum, colligit Delugo, x invitatum ad convivium posse, præsente domino, etiam pretiosa quæque comedere, fine superioris licentia; quia tunc passivè potius se habet Religiosus, quam activè; nam tunc dominus consumit res illas comedibiles, per os Religiosi. Quare sicuti, si gemmam pretiosam in mare projiceret Religiosus, ita domino volente, vel si aromata pretiosa combureret, præsente domino, ex ejus iussu, non peccaret contra paupertatem, quia nomine alieno projiceret, & combureret (est, ipse Religiosus odorem sentiat ex aromaticis combustis, vel delectationem ex gemma projecta suscipiat) ita in casu convivij. Addit, non ita rem se habere, si res pretiosas, etiam comedibiles, secularis ad Religiosum mittat, ipseque acceptet, consumatque; nam peccabit, & acceptando & consumendo, quia in suum commodum consumit, activèque se habet, non passivè tantum, nec in commodum domini.

x De Lugo t. 1. de iust. d. 2. sec. 2.
à num. 52.

10. Hæc doctrina, pace tanti viri, mihi animo nequaquam sedet; primò, quia conviva non se passivè solum

solum habet, & in commodum dumtaxat domini; se enim activè etiam habet, (dum consumit) & in commodum suum: qua parte ergo in suum commodum agit, contra paupertatem peccabit: secundò, quia Religiosus, qui sine licentia acceptat res comedibiles pretio estimabiles, peccat contra votum, (ut pro certo omnes supponimus) at quidnā est acceptare res has comedibiles, si non est illud, quo quis eas re ipsa comedit? Id certe esse tacitam, immo per ipsum factum expressam acceptancem, quis negabit? Tertio, diūcīment latum est inter gemma illius projectionem, illorum aromatum combustionem, & inter casum nostrum: nam illa fieri possunt, sine ulla acceptance gemmæ, vel aromatum: at frui esculentis & poculentis, sine acceptance, qua convivio quis accumbere, cibos sibi dividere, ad os applicare consentiat, humano more non potest: adde, vivam non uti his speculationibus, sed more humano comedit cibos appositos; at more humano tunc cibi acceptantur & comeduntur, non vero ut instrumentum alterius destruuntur, vide infra, cum de restitutione ex re accepta tract. 3. c. 3. §. 1. num. 8. Quartò, idem Delugo, alibi, probans comedentem notabilem ciborum quantitatem rei alienæ, committere furtum propriè dictam, & non damnificationem, quamvis eos cibos destruat, nec aliquid apud se illorum remaneat, assignat rationem, quia, inquit, humano modo illa videtur esse vera usurpatio rei alienæ, & applicatio ad proprium usum; sic ergo di-

cere possumus in casu nostro: humano modo illa comedatio in convivio, videtur vera usurpatio rei applicata ad proprium usum; cur ergo non se habet tunc Religiosus, activè, nec passivè dumtaxat? quintò, etiam si sacerularis mittat ad Religiosum eas res comedibiles, posset Religiosus nomine alieno consumere, quamvis absente domino; sicut eodem absente, posset ejus geminas projicere, sine peccato contra paupertatem. Vnde enim id repugnat? ergo non subsistit discrimen de domino præsente, vel absente in comeditione ciborum.

z De Lugo t. 1. de just. d. 26. sec. 1. num. 5.

11. Satius ergo erit, in ejusmodi convivio recurrere ad parvitatem materia, ut excusetur quis à mortali, & quidem hoc facit consideratio à nobis allata c. 1. num. 13. Ut autem ab omni culpa inamunis fiat, recurrat Religiosus ad tacitam licentiam, quæ in his comedibilibus facilius, quam in cæteris præsumit potest, quia earum acceptatio cedit in commodum monasterij, ut rectè notant Doctores. 22 Vide, quæ dicam infra tr. 2. cap. 4. de quantitate furti Religiosorum, deque prædicta parvitate materia.

*22 Sanch. I. 7. in Dec. c. 21. n. 35.
Fausus I. 8. thes. rel. qu. 182. Quar. t.
3. de Rel. I. 8. c. 11. n. 41.*

CAPUT TERTIUM.

Qua ratione acquiratur dominium?

1. **D**uo regulariter à legibus & requiruntur ad acquirendum domi-

Kk 2

domi-

